

The Holy See

Papin nagovor uz molitvu Anđeo Gospodnji Nedjelja, 3. prosinca 2017. [\[Multimedia\]](#)

Biti budni i čekati Gospodina

Draga braćo i sestre, dobar dan! Danas započinjemo adventski hod koji će završiti Božićem. Došašće je vrijeme koje nam je dano da prihvatimo Gospodina koji nam dolazi u susret također kako bi provjerio našu želju za Bogom, da bismo gledali naprijed i pripremili se za ponovni dolazak Kristov. On će se vratiti k nama na svetkovinu Božića kada ćemo se spominjati njegovog povijesnog dolaska u skromnim ljudskim uvjetima; ali On dolazi u naše srce svaki put kad smo spremni primiti ga i doći će opet na kraju vremena „suditi živima i mrtvima“. Zbog toga moramo uvijek biti budni i čekati Gospodina s nadom da ćemo ga susresti. Današnja nas liturgija upravo uvodi u tu divnu temu budnosti i čekanja. U Evanđelju (usp. *Mk 13, 33-37*) Isus nas potiče da budemo oprezni i budni kako bismo bili spremni prihvatiti ga u času njegova ponovnog dolaska. On nam kaže: „Bdijte jer ne znate kada je čas [...]; da vas ne bi našao pozaspale ako iznenada dođe“ (rr. 33-36).

Budna je osoba ona koja u buci ovoga svijeta ne dopušta da je preplavi rastresenost i površnost, nego živi svjesno i u punini, brine se prije svega za druge. Tim stavom postajemo svjesni suza i potreba bližnjih te možemo prihvatiti također njihove ljudske i duhovne sposobnosti i darove. Budna se osoba okreće zatim također svijetu, nastojeći se suprotstaviti ravnodušnosti i okrutnosti koje su prisutne u njemu i radovati se blagu ljepote koje također postoji i koje se mora čuvati. Trebamo imati pogled razumijevanja kako bismo prepoznali bilo bijedu i siromaštvo pojedinaca i društva bilo skriveno blago u malim svakodnevnim stvarima, upravo tamo gdje nas je Gospodin stavio. Osoba koja bdije je ona koja prihvaća poziv na bdjenje, a to znači ne dopustiti da nas svlada san obeshrabrenosti, nedostatka nade, razočaranja i koja istodobno odbacuje traženje mnogih ispraznosti kojima obiluje svijet i kojima se često žrtvuje osobno i obiteljsko vrijeme i spokoj. To je bolno iskustvo Izraelskog naroda o kojem nam govori Izaija: izgledalo je kao da je Bog ostavio svoj narod da odluta s njegovih putova (usp. 63, 17), ali to je bila posljedica nevjernosti samoga naroda (usp. 64, 4b). I mi se često nalazimo u toj situaciji nevjernosti Gospodinu pozivu: On nam pokazuje dobar put, put vjere, put ljubavi, ali mi tražimo svoju sreću negdje drugdje. Biti oprezni i budni su preduvjeti da prestanemo „lutati daleko od Gospodinovih

putova", izgubljeni u svojim grijesima i nevjerama; budnost i opreznost su uvjeti da Bog uđe u naš život kako bi mu vratio smisao i vrijednost svojom prisutnošću punom dobrote i nježnosti. Presveta Marijo, uzore iščekivanja Boga i primjeru budnosti, vodi nas ususret svojem sinu Isusu, oživljujući našu ljubav prema Njemu.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre, noćas sam se vratio s apostolskog putovanja u Mjanmar i Bangladeš. Zahvaljujem svima koji su me pratili molitvom i pozivam da zajedno sa mnom zahvalite Gospodinu što sam mogao susresti te narode, osobito katoličke zajednice i što su oni svojim svjedočenjem djelovali pobudno na mene. Nosim duboko u svom srcu sjećanje na tolika lica teško kušana životom, ali nasmijana i plemenita. Sve ih nosim u srcu i molitvi. Hvala lijepa narodu Mjanmara i narodu Bangladeša!

U svojoj molitvi posebno se spominjem također naroda u Hondurasu da uspije mirno nadvladati sadašnje teškoće.